

A LÁNYNAK, AKIT MEG KELL ISMERNEM

*Sanja
(mert így fognak hívni),
ha valaha is találkozunk,
szavak nélkül
megértjük egymást,
és a holdvilágos estbe
siklunk,
mint a planéták...*

*Szemünkben ott hömpölyög majd
mindegyikünk Csendes-óceánja,
és ha összenézünk,
a végtelen víztükrön
megremeg
ajkad és csókod.*

*Látod, szeretnek minket a felhőkarcolók.
Bánatosan lebegnek
a levegőben,
csillognak
és utat mutatnak
korunknak
ezen az éjszakán.*

*Puha az arcod, akár a nyár.
Jőjj közelebb, mint az ég,
hogy megöleljelek,*

*elgondolkozót.
Homlokodból
kis felhők úsznak...*

*Csillagból szőtték a ruhánkat,
látod, csillagba öltöttünk,
de Sanja,
érezd-e, érezd-e,
hogy mindennap
hangyák nyüzsgőnek
a bőrünk alatt,
füllünkben dzsungel nő,
lépteink alatt
vulkánok sutorognak,
bennünk zsbong az emberiség,
ordítanak a megvakítottak,
kitárt kézzel rohannak,
rohannak, falak közé bezárva,
a test folyosóin.*

*Sanja,
tudod-e,
hogy közel vagyunk a halálhoz,
tudod-e?*

*A Nap is megbolondult,
mert pofon vágta a világűrt...
Sanja, szeretném,
de nem tudom,
hogy találkozunk-e...*

PETKO VOJNIC PURČAR

FELISMERÉS

„Ma nem hasonlítasz önmagadra” — mondta az asszony, a szemembe nézve, aztán meg határozatlanul homlokom ráncait tapogatta meg a tekintete, beletúr a hajamba, és végül elenyészett, szertefoszlott.

Azt hallani, hogy az ember egy adott pillanatban, vagy napon, vagy esztendőben (ez az utóbbi, az esztendő, már komoly eset!) nem hasonlít önmagára, nemcsak hogy veszélytelen, de nagyon is gyakran történik meg ahhoz, hogy érdekes és jelentős lehessen.

„Ma nem hasonlítasz önmagadra”, istenem, az ember bemegy a fürdőszobába (mert hát a feleségednek mégsem kell tudnia, hogy éppen emiatt álltál a tükör elé), megtapogatja az ábrázatát, széthúzza a száját, amelyben szép fogak ragyognak — persze némelyiken már fémkorona is van, és egy-két lyukacska is akad a fogakban, vagy a fogak között —, tenyerével beletúr a hajába, és úgy tetszik neki, hogy az a néhány ősz szál éppen csak díszíti hajkoronáját, ősz haj — bölcsesség, és így sorban minden kis részletet aprólékosan megvizsgál, és természetesen legtöbbször nagyon elégedett önmagával. Tehát felejtse el! Vagy ha már nem felejtse el, hát emlékezze az egykori iskolatárs, a szomszéd vagy valamelyik ismerős példájára, akinek minden külső hibája ellenére is sikere volt nem csupán a munkában, hanem ennél és ennél a szépasszonynál is. A ráncokat, fogakat, haját, egy szóval a külső megjelenést könnyen le lehet venni a napirendről, így hát gyorsan feledésbe megy az a reggeli fatális megjegyzés.

„Ma nem hasonlítasz önmagadra” — mondta az asszony, és ebben a pillanatban már bizonyára meg is feledkezett róla. De te nem. És elkezdted aprólékosan vizsgálgatni a lelked, a gyermekkorod („vajon nem játszott közre az a szeren-